

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/8/2018
Identifikačné číslo spisu: 8015201210
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8015201210.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): HYDINA SK s.r.o., so sídlom Slavkovská cesta 54, Kežmarok, IČO: 46 645 454, zastúpeného JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom so sídlom Letná 45, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 21008451/2015 zo 16. októbra 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/49/2015-244 z 26. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1S/49/2015-244 z 26. septembra 2017 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 21008451/2015 zo 16. októbra 2015, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočka Stará Ľubovňa č. 20464159/2015 zo 6. júla 2015, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie júl 2013 vo výške 185 013,93 eura, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH v celkovej výške 6 610,59 eura z faktúr vystavených dodávateľom P. Š.O., s.r.o., Nitrianske Pravno za nákup vajec a v celkovej výške 178 403,34 eura z faktúr vystavených spoločnosťou TrueCom, s.r.o. za nákup bravčového a hovädzieho mäsa. Správca dane konštatoval porušenie § 49 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“).

2. Žalovaný pri odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na vykonané dokazovanie, ktoré predchádzalo

záverom správcu dane o nepríznání nároku na odpočítanie dane.

3. Vo vzťahu k deklarovanejmu nákupu tovaru (vajec) od spoločnosti P. Š., s.r.o. žalovaný poukázal na postup správcu dane, ktorý za účelom preverenia uskutočnenia zdaniteľných obchodov medzi spoločnosťou žalobcu a spoločnosťou P. Š., s.r.o. zaslal dožiadanie Daňovému úradu Trenčín, pobočka Prievidza na vypočutie P. Š., konateľa spoločnosti P. Š., s.r.o., ktorý vypovedal, že jeho spoločnosť faktúry pre žalobcu vystavila, tovar bol dodaný, daň bola priznaná a odvedená. Doklady k uvedenému obchodu nevedel predložiť, tvrdil, že ich odovzdal Ing. L. Š. pri predaji spoločnosti. So spoločnosťou žalobcu obchodoval asi od roku 2005, pričom s MVDr. B. M., ktorá za žalobcu konala, komunikovali iba ústne a úhrada za predávaný tovar sa uskutočňovala trojzápočtom s Podtatranskou hydinou a.s., HYDINOU SK s.r.o. a P. Š., s.r.o.

4. Spoločnosť P. Š.Z., s.r.o. zanikla v dôsledku zlúčenia dňa 30. júla 2014 a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť SLOVRESPO, s.r.o. Správca dane zaslal dožiadanie o vypočutie U. Š., konateľa spoločnosti SLOVRESPO, s.r.o., Dr. I. Markoviča č. 1, Nové Mesto nad Váhom, pričom Daňový úrad Trenčín, pobočka Nové Mesto nad Váhom oznámil, že dňa 11. marca 2014 vykonal miestne zisťovanie zamerané na preverenie sídla spoločnosti a zistil, že spoločnosť sa na uvedenej adrese nenachádza. Vlastníci nehnuteľnosti neudelili súhlas na zápis nehnuteľnosti ako sídla spoločnosti do obchodného registra. Pri ústnom pojednávaní U. Š. uviedol, že spoločnosť SLOVRESPO s.r.o. nepozná a nemá žiadne účtovné doklady. Správca dane si vyžiadal informácie o trvalom pobyte U. Š. a zistil, že uvedená osoba je bezdomovec. Okresný úrad Nové Mesto nad Váhom, odbor živnostenského podnikania vydal rozhodnutie o zrušení živnostenského oprávnenia spoločnosti SLOVRESPO s.r.o., ktorá bola zapísaná v obchodnom registri dňa 14. februára 1995, pretože U. Š. bol právoplatne odsúdený za spáchaný majetkový trestný čin. Okresný súd Trenčín uznesením z 23. októbra 2014 prerušil konanie v právnej veci o zrušení obchodnej spoločnosti, pretože voči spoločnosti prebiehalo vyrubovacie konanie. Spoločnosť SLOVRESPO s.r.o. je právnym nástupcom viacerých spoločností.

5. Žalovaný ďalej poukázal na to, že kriminálny úrad finančnej správy, pobočka Západ, Nitra vykonal v rámci svojej činnosti vypočutie bývalého konateľa spoločnosti P. Š., s.r.o., Ing. L. Š. (v zmysle výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice bol konateľom spoločnosti P. Š., s.r.o. v čase od 24. júla 2014 do 29. júla 2014), ktorý uviedol, že P. Š. ponúkol svoju spoločnosť Ing. L. Š., pričom mu kázal podpísať protokol o odovzdaní účtovných dokladov, avšak žiadne doklady mu neodovzdal.

6. Podľa záveru žalovaného daňový subjekt nebol schopný žiadnymi dôkazmi preukázať, že k dodaniu vajec v zmysle vystavených faktúr v skutočnosti naozaj došlo. Vtedajší konateľ dodávateľa P. Š. v skutočnosti neodovzdal účtovné doklady, ani žiadne listinné dôkazy novému majiteľovi spoločnosti Ing. L. Š. tak, ako tvrdil správcovi dane, z čoho je zrejmé, že došlo k zámernému zmareniu dôkazov o činnosti tejto spoločnosti. Následne bola spoločnosť P. Š., s.r.o. zlúčená so spoločnosťou SLOVRESPO, s.r.o., zastúpená konateľom U. Š., ktorý uviedol, že spoločnosť nepozná. Okrem vystavených dodávateľských faktúr, ktoré predložil kontrolovaný daňový subjekt, neexistujú žiadne dôkazy o uskutočnení zdaniteľného obchodu, ktorý bol uvedenými faktúrami deklarovaný, preto nebolo preukázané právo na odpočítanie dane podľa §49 ods. 1 v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. Z dôvodu, že nevznikla daňová povinnosť, nemohlo vzniknúť ani právo na odpočítanie dane.

7. Za účelom preverenia nákupu tovaru (bravčového a hovädzieho mäsa) od spoločnosti TrueCom, s.r.o., Mlynská 27, Košice zaslal správca dane Daňovému úradu Košice dožiadanie, na ktoré Daňový úrad Košice oznámil, že dňa 26. novembra 2013 vykonal miestne zisťovanie na adrese sídla spoločnosti Mlynská 27, Košice, kde sa nachádza budova podnikateľského centra, v ktorej sídlia rôzne spoločnosti. Na tabuli medzi uvedenými spoločnosťami sa nenachádzalo označenie daňového subjektu TrueCom, s.r.o. Daňový subjekt na tejto adrese nemá ani prevádzku. Zamestnancom správcu dane sa nepodarilo skontaktovať s konateľkou spoločnosti. Daňový úrad Košice zaslal dňa 27. novembra 2013 daňovému subjektu na adresu sídla spoločnosti uvedenú v obchodnom registri predvolanie na ústne pojednávanie, ktoré bolo dňa 11. decembra 2013 na adrese sídla spoločnosti prevzaté. Dňa 18. decembra 2013 R. U.

na Daňovom úrade Košice predložila doklady a účtovníctvo spoločnosti TrueCom, s.r.o. za zdaňovacie obdobie júl 2013. Správca dane zaslal predvolanie na výsluch svedka R. U. na deň 4. februára 2014, ktoré prevzala 29. januára 2014, ale v stanovený deň sa na ústne pojednávanie nedostavila. Súčasne bol o tom upovedomený žalobca, ktorý upovedomenie prevzal, ale v stanovený deň sa na ústne pojednávanie nedostavil. R. U. súčasne s dokladmi predložila správcovi dane aj generálnu plnú moc na zastupovanie spoločnosti TrueCom, s.r.o. Správca dane zaslal výzvu spoločnosti TrueCom, s.r.o., aby sa vyjadrila, či doručená plná moc bola skutočne vystavená spoločnosťou TrueCom, s.r.o. Na výzvu správcu dane daňový subjekt TrueCom, s.r.o. nereagoval. Z uvedeného dôvodu správca dane predloženú generálnu plnú moc pre R. U. neakceptoval.

8. Zamestnanci správcu dane vykonávajúci daňovú kontrolu nahliadli do spisu daňového subjektu TrueCom, s.r.o. a oboznámili sa so skutočnosťami zistenými pri kontrole dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február až máj 2013. Pri ústnom pojednávaní dňa 18. decembra 2013 za prítomnosti JUDr. R. E. R. U.Á. predložila zamestnancom správcu dane fotokópiu generálnej plnej moci na zastupovanie spoločnosti TrueCom, s.r.o. Predložená plná moc je právne neúčinná, pretože nebol predložený originál plnej moci. R. U. sa vyjadrila, že správcovi dane predloží originál plnej moci. Od tohto dňa je R. U. nekontaktná a originál plnej moci nebol predložený. Správca dane zaslal R. U. predvolanie na výsluch svedka na deň 24. apríla 2014. Predvolanie prevzala 7. apríla 2014, ale na pojednávanie sa nedostavila. Súčasne bolo zaslané upovedomenie o vypočutí svedka žalobcovi, ktoré prevzala konateľka žalobcu 1. apríla 2014, ale v stanovený deň sa na ústne pojednávanie nikto za spoločnosť žalobcu nedostavil. (úradný záznam č. 9712401/5/1610043/2014/RraM zo dňa 25.04.2014). R. U. ani žalobca sa k ústnemu pojednávaniu nedostavili ani na základe opakovaného predvolania, resp. upovedomenia na deň 20. mája 2014, aj keď zásielky prevzali.

9. Správca dane vykonal dokazovanie aj žiadosťou o medzinárodnú výmenu informácií, keď požiadal poľskú daňovú správu o preverenie dodania tovaru v hodnote 511 709,05 eura dodávateľom F. V., Przedsiebiorstwo Produkcyjno- Handlowo-Uslugowe „BIELA“, Staré Bystré 370a, 34-407 Ciche, pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. Z odpovede vyplynulo, že odberateľom tovaru je spoločnosť TrueCom, s.r.o., platby boli uskutočnené v hotovosti v eurách, hotovosť bola vždy prijatá šoférom poľského daňového subjektu v pokladni v Kežmarku, kde peniaze boli zaplatené pani S.. Šofér prijal výdavkový doklad s pečiatkou spoločnosti TrueCom, s.r.o. Podľa vyjadrenia F. V. spoločnosť TrueCom, s.r.o. bola zastúpená partnermi U. P. a X. X.. Kontakt so spoločnosťou TrueCom, s.r.o. bol iniciovaný P. M., objednávky na dodávku bravčového mäsa boli uskutočnené najčastejšie šoférom F. V. u skladníka na adrese Kežmarok, F.. Objávky boli tiež uskutočnené telefonicky P. M.. Cena tovaru obsahovala prepravné náklady.

10. Žalovaný na základe predložených dokladov dospel k záveru, že transakcie predaja bravčových polovic medzi slovenským a poľským daňovým subjektom boli súčasťou reťazových transakcií. V každej reťazi dodania bravčových polovic sa zúčastnili štyri spoločnosti. Tovar bol prepravený z Belgicka alebo Holandska spoločnosti, ktorej predaj tovaru z celého auta bol dodaný, a to slovenskej spoločnosti HYDINA SK s.r.o. alebo Pozana Mäso s.r.o., kde bola preprava ukončená. Podľa vyjadrenia poľského daňového subjektu autá s bravčovými polovicami boli vždy vyslané z Poľska za účelom skontrolovania tovaru. Niekedy bolo auto vyložené úplne alebo čiastočne v Poľsku na adrese F... Poľský daňový subjekt nie je registrovaný pre intrakomunitárne transakcie na území Slovenska, počas transakcií nákupu tovaru od vyššie uvedených spoločností používal IČ DPH PL7350003534. Z dožiadania poľských daňových orgánov bolo tiež zistené, že hovädzie mäso pochádza od individuálnych poľských farmárov a bravčové mäso od Comeco n.v. BE0406983195, preto poľský daňový subjekt priznal intrakomunitárne nadobudnutie na území Poľska, nie na území Slovenskej republiky. Na základe týchto skutočností a na základe pravidiel regulujúcich reťazové intrakomunitárne transakcie poľská daňová správa je tohto názoru, že transakcie dodávky bravčových polovic (pochádzajúcich z Belgicka) medzi poľským daňovým subjektom a slovenským daňovým subjektom by mali byť zdanené na území SR. Avšak, v dôsledku faktu, že poľský daňový subjekt poskytol neúplné informácie, poľská daňová správa nie je schopná určiť, ktoré dodania bravčových polovic by mali byť kvalifikované ako reťazové transakcie. Poľská daňová správa potvrdila predaj tovaru pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. vo výške 476

967,55 eur za dodávku bravčových polovičiek.

11. Žiadosťou o medzinárodnú výmenu daňových informácií správca dane požiadal poľskú daňovú správu o preverenie dodania tovaru v hodnote 280 425,62 eura dodávateľom Zaklady Miesne „TUR“, J.K.J. Toporkiewicz Spolka Jawna, 32-740 Lapanow, Kobylec 230 pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. Z odpovede vyplynulo, že poľský daňový subjekt nakupuje tovar v Poľsku a v zahraničí, potom ho predáva domácim príjemcom, do EÚ alebo mimo EÚ. Tovar bol prepravený vlastnou prepravou a prepravnou spoločnosťou Mikulec Spolka Jawna, NP 734259908, Moszczenica Nizna 144, 33-340 Starý Sacz. V prípade, že tovar bol dovezený vozidlami spoločnosti TUR s.j., preprava bola zahrnutá v cene tovaru. V lete, keď spoločnosť TUR nakúpila bravčové polovice (podľa SK nomenklatúry: Egerez br.), polovice bez hlavy, šunky a nôh od Best Meat s.r.o., prepravu zabezpečoval P. M., ktorý je podielnikom v spoločnosti Best Meat s.r.o. Tovar bol prepravený z Best Meat s.r.o. do TUR prepravnou spoločnosťou MIKULEC Sp.j. prenajatou dodávateľom, t.j. Best Meat s.r.o. Preprava bola zaplatená a zabezpečená P. M.. Na trase späť prepravná spoločnosť MIKULEC prepravila bravčové polovice od spoločnosti TUR do spoločnosti TrueCom, s.r.o. v rámci intrakomunitárneho dodania tovaru pre TrueCom, s.r.o. Táto preprava bola tiež zabezpečená a platená P. M.. Spoločnosť TUR neobjednala prepravcu, neboli uskutočnené vyjednávania s prepravcom, náklady na prepravu tiež neboli znášané. Platby boli uskutočnené bezhotovostne. Osoba poverená spoločnosťou TrueCom, s.r.o. pre kontakty, čo sa týka intrakomunitárneho dodania tovaru, bola R. U., s ktorou boli odsúhlasené množstvá dodávok, dátumy a miesta prijatia tovaru. Tovar bol dodaný na adresu Kežmarok, F.. Dodávateľ Zaklady Miesne „TUR“ J.K.J. Toporkiewicz deklaroval v daňovom priznaní intrakomunitárne dodanie tovaru pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. v celkovej hodnote 268 542,73 eur.

12. Prostredníctvom žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií správca dane požiadal poľskú daňovú správu o preverenie dodania tovaru v hodnote 39 758,56 eur dodávateľom MAS Sp. z.o.o., Żeliwna 38, Katowice, pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. Z odpovede vyplynulo, že daňový subjekt MAS Sp. z.o.o. deklaroval intrakomunitárne dodanie tovaru z Poľska pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. v hodnote 36 738,00 PLN v júli 2013 a deklaroval intrakomunitárne dodanie tovaru pre TrueCom, s.r.o. v hodnote 170 262,00 PLN. Tovar bol nakúpený od spoločnosti BMR-Schlachthof-Garrel, Diesel str.6, Garrel, DE. Osoby kontaktujúce poľský daňový subjekt v mene spoločnosti TrueCom, s.r.o. boli R. U., P. M., F. P.. Tovar bol doručený na adresu HYDINA SK s.r.o., Slavkovská cesta 54, Kežmarok. Tovar prepravil prepravca MA-SPED Przemyslaw Obacz, ul. Ogródowa 13, 63,300 Pleszew, NIP 6171991495. Prepravu objednal a zaplatil MAS Sp. z. o.o. PL6340134429. Poľská daňová správa potvrdila predaj tovaru pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. vo výške 39 758,56 eur za dodávku bravčových polovičiek.

13. Prostredníctvom Československej obchodnej banky a.s. správca dane zistil, že zmluva o bežnom účte, zmluva o podnikateľskom konte, zmluva o benefit konte boli za spoločnosť TrueCom, s.r.o. podpísané overenou osobou R. U.. Dispozičné oprávnenia na nakladanie s finančnými prostriedkami na uvedených účtoch mala R. U.. V období od 01.07.2013 do 31.08.2013 nebola na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vykonaná žiadna účtovná transakcia. Na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX bol v období od 01.07.2013 do 31.08.2013 (do 02.08.2013) debetný obrat 4 464 331,82 eura, kreditný obrat 4 365 260,00 eur. Na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v období od 01.07.2013 do 31.08.2013 (do 30.08.2013) debetný obrat 6 362 077,56 eura, kreditný obrat 6 368 658,04 eura.

14. Z odpovede Slovenskej pošty, a.s. zo dňa 24. júna 2013 (zabezpečenej kriminálnym úradom finančnej správy, pobočka Východ Prešov) vyplýva, že zástupcu spoločnosti TrueCom, s.r.o. doposiaľ poštová doručovateľka na adrese nezastihla, všetky zapísané zásielky adresátovi oznamuje. Spoločnosť nemá na pošte Košice 1 zriadený poštový priečinok.

15. Z vykonaného dokazovania žalovaný dospel k záveru, že spoločnosť TrueCom, s.r.o. nesídi na adrese, ktorá je uvedená ako sídlo v obchodnom registri, nemá žiadne skutočné sídlo, prevádzku a ani skladové priestory. Konateľka spoločnosti X. X., ktorá mala za spoločnosť konať v období od 4. januára 2013 do 21. októbra 2014, nemá zodpovedajúce vedomosti o činnosti spoločnosti, a ako konateľka bola

zapísaná len formálne, pričom možno konštatovať, že bola na tento účel zneužitá inými osobami a spoločnosť vlastne nikdy reálne nezastupovala. Bývalá konateľka spoločnosti TrueCom, s.r.o. W. O. sa do zápisnice vyjadrila, že konateľkou spoločnosti TrueCom, spol. s r.o. bola cca od roku 2005 až do predaja spoločnosti cca do roku 2012. X. X. pozná iba z dokumentov, nikdy ju nevidela, predaj firmy bol realizovaný sprostredkované cez kuriéra, úhrada prevodu firmy bola v hotovosti v sume cca 4 000 eur, peniaze dostala cez kuriéra. Zápisnicu z mimoriadneho valného zhromaždenia podpisovala vlastnoručne W. O. v Nových Zámkoch na adrese T.. R. U. nepozná, telefonicky hovorila s nejakou pani R. kvôli preberaniu účtovníctva, teoreticky to mohla byť pani U.

16. Žalovaný poukázal na informácie Národnej kriminálnej agentúry, podľa ktorých X. X. o vzťahu k spoločnosti TrueCom, s.r.o. uviedla, že asi na prelome rokov 2012 a 2013 bola oslovená E. M., ktorý vedel, že po smrti priateľa bola zadlžená a prišla o byt. Menovaný jej mal ponúknuť, či by sa nechcela stať spoločníčkou a konateľkou slovenskej spoločnosti TrueCom, s.r.o. Následne jej E. M. doniesol nejaké doklady, ktoré mala podpísať, a tým sa stala konateľkou tejto spoločnosti. Prostredníctvom E. M. mala podpísať dve plné moci. Jednu plnú moc podpisovala pre slovenskú konateľku tejto spoločnosti, ktorej meno si nepamätá. Druhá plná moc slúžila k zastupovaniu a splnomocneniu advokáta spoločnosti TrueCom, s.r.o. Funkciu konateľky v spoločnosti TrueCom, s.r.o. ku dňu 14. januára 2015 sama nezrušila. X. X. uviedla, že žiadnu činnosť v spoločnosti TrueCom, s.r.o. nevykonávala, podpísala len dve plné moci. Nikdy nepodávala žiadne daňové priznania. R. U. nepozná, nikdy sa s ňou nestretla, ani s ňou nekomunikovala. Nijaké osoby súvisiace so spoločnosťou TrueCom, s.r.o. nepozná okrem E. M.. K predloženej generálnej plnej moci zo dňa 8. januára 2013, ktorou splnomocňuje R. U. na zastupovanie spoločnosti TrueCom, s.r.o. vo všetkých právnych úkonoch, uviedla, že mohlo by ísť o podpísanie tej prvej plnej moci, ako už uviedla. O zrušení účtu v ČSOB, zrušení internet bankingu nemá vedomosť. Nemá vedomosť o žiadnych krokoch spoločnosti TrueCom, s.r.o. X. X. v súčasnosti nedisponuje žiadnymi dokladmi, na základe ktorých sa stala konateľkou v spoločnosti TrueCom, s.r.o.

17. Podľa informácií Národnej kriminálnej agentúry súčasný konateľ a spoločník U. F. uviedol, že L. U. mu mal ponúknuť funkciu spoločníka a konateľa firmy TrueCom, s.r.o. s tým, že nič nebude musieť robiť a každý mesiac dostane 150 - 200 eur. S predchádzajúcou majiteľkou firmy nikdy nerokoval, ani sa s ňou nikdy nestretol. Zmluvu o prevode obchodného podielu, ktorá už v tom čase bola podpísaná X. X., predchádzajúcou spoločníčkou a konateľkou, mal podpísať v budove Okresného úradu Prešov, prítomný tam bol len on a L. U.. Po podpise zmluvy a iných dokladov, na ktoré si už nepamätá, všetky doklady zobrať L. U.. Nikdy od nikoho žiadnu účtovnú evidenciu ani doklady neprevzal. Žiadne doklady nemá k dispozícii ani toho času. Nevylučuje, že medzi inými dokladmi mohol podpísať aj nejaký doklad o tom, že preberá účtovníctvo firmy TrueCom, s.r.o. Žiadne aktíva, hnutelný majetok, nehnuteľný majetok, finančné prostriedky na bankových účtoch, pečiatky a pod. nikdy od nikoho neprevzal. Nikdy nedostal ani sľúbenú odmenu 150 - 200 eur, ktorú mal dostávať mesačne. Nevie ani, kde je sídlo firmy, nikdy tam nebol. V mene firmy nikdy nič nerobil, podpisoval len doklady, ktoré mu dal podpísať L. U., a ktoré si hneď zobral so sebou. Nemá vedomosť o žiadnych zákazkách spoločnosti, ani o jej činnosti. Osoby MVDr. P. M., U. L., MVDr. B. M., M. M., Ing. Y. M., L. G., U. G., R. G., R. U., X. X. nepozná a nikdy sa s nimi nestretol. Pozná len meno X. X., bola pred ním spoločníčkou a konateľkou spoločnosti TrueCom, s.r.o., ktorá bola prevedená na neho. Osobne sa s ňou nikdy nestretol. Spoločnosti Podtatranská hydina a.s., HYDINA SLOVENSKO s.r.o., HYDINA SK s.r.o., BEST MEAT s.r.o., Mírbes s.r.o., SLOVAKIA FARMA s.r.o. ani ich konateľov nepozná. V súvislosti s prevodom obchodných podielov spoločnosti TrueCom, s.r.o. na jeho osobu a ustanovením do funkcie konateľa sa cíti byť podvedený L. U.

18. Žalovaný konštatoval, že spoločnosť TrueCom, s.r.o. plnila úlohu nárazníka v obchodnom reťazci, obchodné transakcie deklarované v jej mene majú umelý charakter, osoby v postavení štatutárnych zástupcov tejto spoločnosti nemajú zodpovedajúce, resp. žiadne vedomosti o činnosti tejto spoločnosti, konateľmi sa stali následkom uvedenia nepravdivých informácií o tejto spoločnosti inými osobami, nemajú vedomosti o obchodoch, vedení účtovníctva, ani o podávaní daňových priznaní za túto spoločnosť. Z odpovedí na medzinárodnú výmenu informácií vyplynulo, že v mene spoločnosti TrueCom, s.r.o. vykonávali úkony iné osoby (MVDr. P. M., R. U.), v predmetných obchodoch

spoločnosť TrueCom, s.r.o. nevystupuje ako príjemca tovaru, na prepravných dokladoch (CMR) kupujúcim tovaru je spoločnosť TrueCom, s.r.o., pritom táto spoločnosť tovar nikdy neprevzala, čo je potvrdené na CMR dokladoch v časti príjemca tovaru, a zmluva o dodaní tovaru podpísaná X. X., ktorej meno bolo zneužitú. Keďže v predmetných obchodoch spoločnosť TrueCom, s.r.o. nevystupuje ako príjemca tovaru, nikdy nebola vlastníkom uvedeného tovaru, preto podľa správca dane nemohla byť ani dodávateľom tovaru pre kontrolovaný subjekt HYDINA SK s.r.o. Spoločnosť TrueCom, s.r.o. je vsunutý nárazník (zmiznutý obchodník), čím došlo ku konaniu nasvedčujúcemu zneužitie práva s cieľom získať daňovú výhodu, a to odpočítanie dane pre spoločnosť HYDINA SK s.r.o.

19. Spoločnosť TrueCom, s.r.o. v skutočnosti nikdy nevykonávala reálnu hospodársku činnosť. To, že žalobca vlastní faktúry za dodanie tovaru od spoločnosti TrueCom, s.r.o., ešte neznamená, že táto spoločnosť v skutočnosti dodanie tovaru uskutočnila a vznikla jej v zmysle § 19 zákona č. 222/2004 Z.z. aj daňová povinnosť. Pri deklarovanom zdaniteľnom obchode spoločnosti TrueCom, s.r.o. vznikla daňová povinnosť podľa ustanovenia § 69 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. a platiteľovi, ktorý mal tovar prijať, nevzniká nárok na odpočítanie dane.

20. Žalovaný v reakcii na odvolacie námietky žalobcu uviedol, že v predmetných obchodoch bol spochybnený dodávateľ a tým spochybnené i splnenie podmienky vyplývajúcej z § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. a rovnako, že dodávateľovi vznikla pri dodaní tovaru daňová povinnosť, čo je základným predpokladom pre uplatnenie práva na odpočítanie dane, ktorý vyplýva z § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z., lebo dodávateľ za účelom kontroly nepredložil žiadne účtovné ani daňové doklady, ktoré by potvrdzovali, že daň, ktorú žalobca odpočítal zo štátneho rozpočtu, bola jeho dodávateľom priznaná a do štátneho rozpočtu odvedená.

21. V súvislosti s poukazom žalobcu na judikatúru Súdneho dvora EÚ (C-204/13 vo veci HeinzMalburg a ďalšie rozsudky), podľa ktorej odpočítanie dane je neoddeliteľnou súčasťou mechanizmu DPH a v zásade ho nemožno obmedziť, pretože spoločný systém dane z pridanej hodnoty zaručuje plnú neutralitu, čo sa týka daňového zaťaženia všetkých ekonomických činností bez ohľadu na ich účel a výsledok, pokiaľ tieto ako také podliehajú dani, žalovaný uviedol, že tieto námietky nie sú dôvodné, lebo správca dane v rámci zisťovania skutkového stavu zabezpečil dôkazy, ktoré jednoznačne spochybnili, že k zdaniteľnému obchodu došlo tak, ako bolo deklarované.

22. Na námietky žalobcu ohľadne odpovede poľskej daňovej správy, že tovar bol dodaný spoločnosti TrueCom, s.r.o. žalovaný uviedol, že obchodná transakcia intrakomunitárneho dodania tovaru pre spoločnosť TrueCom, s.r.o. má umelý charakter, pričom poukázal na to, že X. X. v čase deklarovaných obchodov počas celej doby ako konateľka spoločnosti TrueCom, s.r.o. nemala žiadne vedomosti o činnosti spoločnosti. Z odpovedí poľskej daňovej správy tiež vyplynulo, že za spoločnosť TrueCom, s.r.o. vystupoval aj MVDr. P. M., a to nielen v pozícii kontroly množstva a ceny dodaného tovaru, ako namieta žalobca, ale aj objednával tovar a prakticky koordinoval obchodné transakcie.

23. Žalovaný zdôraznil, že spoločnosť TrueCom, s.r.o. nemala žiadnych zamestnancov, ani vlastné skladovacie priestory, nikdy nebola skutočným príjemcom dovezeného tovaru, preto nemohla predmetný tovar následne predať spoločnosti žalobcu. Vodiči prepravujúci tovar alebo zamestnanci žalobcu by len potvrdili pre správca dane známu skutočnosť, že na dokladoch vystupovala ako príjemca spoločnosť TrueCom, s.r.o., avšak formálne doklady sa v priebehu daňovej kontroly ukázali ako neodrážajúce reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov touto spoločnosťou. Obchodné transakcie deklarované v jej mene v skutočnosti obstarávali a organizovali osoby majúce vzťah ku kontrolovanému daňovému subjektu a štatutárni zástupcovia spoločnosti TrueCom, s.r.o. nemali zodpovedajúce vedomosti o činnosti tejto spoločnosti, konateľmi sa stali následkom uvedenia nepravdivých informácií o tejto spoločnosti inými osobami, v skutočnosti nikdy nekonali za uvedenú spoločnosť, nemajú vedomosti o obchodoch, vedení účtovníctva a ani o podávaní daňových priznaní za túto spoločnosť. Daňové priznania, ktoré boli podané v mene tejto spoločnosti, vykazujú vysoké sumy dane na vstupe kompenzované takmer rovnako vysokou daňou na výstupe s výsledným vzťahom k štátnemu rozpočtu, s nízkou daňovou povinnosťou, ktorá nikdy nebola zaplatená a tieto skutočnosti sú dostatočným

dôvodom pre konštatovanie, že spoločnosť TrueCom, s.r.o. bola začlenená do reťazovej transakcie z dôvodu získania daňovej výhody.

24. Krajský súd v Prešove po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa dospel k záveru, že daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, dostatočne zistili skutkový stav a na tomto základe správne rozhodli.

25. Krajský súd poukázal na to, že správca dane vykonal dôsledné šetrenie a rozsiahle dokazovanie, z ktorého je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom chýba reálny základ, čo oprávnene vzbudzuje doteraz neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na nadmerný odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie vedenej žalobcom. Podľa krajského súdu podmienky upravené v § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. majú hmotnoprávnu povahu a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet, ich nesplnenie nie je možné odpustiť, preto ak si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Bolo povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu, ktorý si uplatnil nárok na odpočítanie dane, aby odstránil nezrovnalosti, ktoré v priebehu dokazovania vyvstali ohľadne jeho dodávateľov a ohľadne uskutočnenia zdaniteľného plnenia. Samotné predloženie dodávateľských dokladov a zmlúv nepostačuje na preukázanie uplatneného nároku, nakoľko ten je potrebné preukázať nielen po formálnej, ale aj po obsahovej stránke. Krajský súd na podporu uvedených záverov poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/23/2011 a 3Sžf/107/2014. Taktiež poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 784/2015 z 2. decembra 2015, ktorý rozhodol, že prelievanie dôkazného bremena v daňovom konaní nie je samo o sebe porušením základného práva daňového subjektu na inú právnu ochranu.

26. K námietkam žalobcu, ktorý spochybňoval zákonnosť dokazovania využitím inštitútov miestneho zisťovania prostredníctvom dožiadaných správcov dane ako aj využitím medzinárodnej výmeny informácií, krajský súd poukázal na to, že inštitút miestneho zisťovania prostredníctvom príslušných dožiadaní správcov dane a medzinárodnou výmenou informácií sú zákonnými prostriedkami získania informácií správcov dane v rámci napĺňania cieľov správy daní sledovaného zákonom, rovnako potrebným na preverovanie skutočností potrebných na správne určenie alebo preverenie základu dane, prípadne nárokov uplatnených daňovými subjektmi. Zápisnice z miestneho zisťovania a získané zistenia sú daňovému subjektu v priebehu výkonu daňovej kontroly prístupné a tento má právo sa k nim vyjadrovať, navrhovať dôkazy.

27. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný sa v dôvodoch rozhodnutia vyrovnal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu, uviedol skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre vydanie jeho rozhodnutia, uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a pri aplikácii relevantnej právnej úpravy. Krajský súd považoval za zákonný postup správcu dane, ktorý ponechal daň na výstupe, pokiaľ išlo o dodané zdaniteľné obchody, hoci tieto obchody podľa zistení správcu dane neboli reálne uskutočnené. Deklarovaným dodávateľom žalobcu tak nevznikla daňová povinnosť z titulu dodania tovaru. Takýto postup správcu dane je v súlade s § 71 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z., ktorého obsahom je premietnutie čl. 203 Smernice Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme DPH, pretože DPH platí každá osoba, ktorá uvedie túto daň na faktúre.

28. K žalobným námietkam poukazujúcim na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie v spojení so Smernicou 2006/112/ES, krajský súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 13. februára 2014 sp.zn. C-18/13, v ktorom uviedol, že „Smernica Rady 2006/112/ES z 28.novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby si zdaniteľná osoba odpočítala daň z pridanej hodnoty, ktorá je uvedená na faktúrach vystavených dodávateľom v prípade, ak sa ukáže, že hoci bolo dodanie uskutočnené, v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom ani jeho subdodávateľom najmä vzhľadom na skutočnosť, že títo nedisponovali potrebnými zamestnancami, hmotnými prostriedkami a aktívami, že náklady na poskytnutie plnenia neboli zaznamenané v účtovníctve a totožnosť osôb, ktoré podpísali niektoré dokumenty ako dodávateľa, sa ukázala ako

nejasná pod dvojitou podmienkou, že táto skutočnosť predstavuje podvodné konanie, a ak sa preukáže, že vzhľadom na objektívne skutočnosti predložené daňovými úradmi zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce právo na odpočet dane bolo súčasťou tohto podvodu, pričom prislúcha vnútroštátnemu súdu túto skutočnosť overiť. V prípade, ak vnútroštátne súdy majú povinnosť alebo možnosť ex offio vzniesť právne dôvody založené na záväznom pravidle vnútroštátneho práva, musia to robiť vo vzťahu k záväznému pravidlu práva Únie, akým je aj pravidlo, ktoré požaduje, aby vnútroštátne orgány a vnútroštátne súdy zamietli právo na odpočet dane z pridanej hodnoty, ak sa vzhľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že sa toto právo nárokuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom. Týmto vnútroštátnym súdom prináleží pri posúdení podvodného alebo zneužívajúceho charakteru tohto nároku na odpočet dane vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel Smernice 2006/112 s cieľom dosiahnuť ňou sledovaný výsledok, čo vyžaduje, aby urobili všetko, čo je v ich právomoci berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané. Smernica 2006/112, ktorá podľa svojho článku 242 požaduje najmä, aby každá zdaniteľná osoba viedla na účely uplatnenia dane z pridanej hodnoty z jej kontroly daňovým úradom dostatočné podrobné účtovníctvo, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby dotknutý členský štát požadoval v medziach ustanovení článku 273 tej istej Smernice od všetkých zdaniteľných osôb, aby v tejto súvislosti dodržiavali všetky vnútroštátne právne normy v oblasti účtovníctva, ktoré sú v súlade s medzinárodnými účtovnými štandardami pod podmienkou, že opatrenia prijaté v tomto prípade nejdú nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov spočívajúcich v zabezpečení riadneho výberu dane a predchádzaniu podvodom.“

29. Zo zisteného skutkového stavu dospel krajský súd k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na odpočet dane z DPH od dodávateľských subjektov P. Š., s.r.o. (bez účtovných dokladov) a TrueCom, s.r.o., síce boli podložené účtovnými dokladmi, avšak reálne naplnenie obsahu týchto účtovných dokladov bolo správcom dane spochybnené a žalobca dôkazné bremeno neunesol.

30. K námietke žalobcu vo vzťahu k neuhradeniu DPH a proporcionality pri uplatňovaní dane vo vzťahu k plateniu DPH žalobcovi krajský súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/32/2012 z 27. novembra 2012 uviedol, že vzhľadom na zistený skutkový stav neobstojí jednoduché spoliehanie sa žalobcu na zásadu neutrality DPH, pretože daňový subjekt musí uniesť mieru zodpovednosti za fiktívny obchodný reťazec, ktorého bol súčasťou a rovnako aj tú skutočnosť, že DPH na faktúrach si uplatnil.

31. Obchodný zákonník v § 2 ods. 1 podnikanie definuje tak, že sa ním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Je nelogické, aby žalobca kupoval tovar tzv. sprostredkovane cez TrueCom, s.r.o., ak má sám kontakty na dodávateľa mäsa v Poľskej republike (z výpisov z obchodného registra vyplýva personálne prepojenie obchodných spoločností HYDINA SK, s.r.o., a Podtatranská hydina, a.s.) a zaplatil vyššiu cenu za tovar, vrátane dokladov na dopravu.

32. Pokiaľ išlo o judikatúru Súdneho dvora, krajský súd uviedol, že každý daňový prípad je treba posudzovať individuálne bez paušalizovania. Tak napr. v rozsudku z 21. júna 2012 v spojených veciach C 80/11 a C 142/11 Súdny dvor EÚ uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodu, daňovým únikom a prípadným zneužitím je cieľ priznaný a podporovaný Smernicou 2006/112 (rozsudky Halifax z 07.12.2010, R, C-285/09, bod 36, z 27.10.2011 Tanoarch C 504/10 bod 50). Súdny dvor teda rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva Únie. Preto prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne okolnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. Súdny dvor v judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby daňový subjekt prijal všetky opatrenia, ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutočňuje nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

33. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Namietal, že správne orgány ani súd neuviedli žiadne úvahy, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov, a to najmä tých v prospech sťažovateľa, čo je v rozpore s § 3 ods. 3 a § 63 ods. 5 daňového poriadku. Správca dane nevzal do úvahy žiadne dôkazy predložené sťažovateľom a bez odôvodnenia ich vyhodnotil ako nedostačujúce.

34. Sťažovateľ mal za to, že podmienky na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. splnil. Dodávateľia P. Š., s.r.o. a TrueCom, s.r.o. ako aj sťažovateľ ako kupujúci boli v čase dodania tovaru platcami DPH, dodávateľovi vznikla daňová povinnosť dňom dodania tovaru, o čom svedčia dodacie listy, sťažovateľ použil obstaraný tovar na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ, daň bola dodávateľom uplatnená vo vystavených faktúrach, sťažovateľ ako kupujúci nadobudol právo nakladať s tovarom ako vlastník dňom dodania tovaru, sťažovateľ má faktúru od predávajúceho.

35. Sťažovateľ v priebehu daňovej kontroly riadne spolupracoval a jeho dodávateľ potvrdil obchodný vzťah. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011, podľa ktorého ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a náležitými prílohami, vyčerpal vlastné dôkazné bremeno. Na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a subdodávateľov, znáša dôkazné bremeno a dôkaznú núdzu správca dane. Tiež poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci PPUH Stehcemp, C-227/14, podľa ktorého „ak disponuje daňový subjekt bezvadnou faktúrou, je táto samo o sebe dôkazným prostriedkom preukazujúcim prijatie plnenie od na faktúre uvedeného dodávateľa“. Preverované faktúry obsahujú okrem iného aj jasné identifikačné údaje vystaviteľa, čím jasne deklarujú, kto bol ich vystaviteľom. Preto nemožno tvrdiť, že daňový subjekt svoje tvrdenie nepreukázal.

36. Sťažovateľ namietal, že odpovede na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií nie je možné považovať za konkrétny vykonávaný dôkaz. Informácie, ktoré týmto postupom správca dane získal, daňovému subjektu iba oznámil a neumožnil mu do procesu ich získavania nijako zasiahnuť. Informácie získané z medzinárodnej výmeny nemožno použiť ako dôkaz, majú podľa sťažovateľa len informatívny charakter, ktorý má byť potvrdený dokazovaním.

37. Aj keď sú obchodné väzby medzi podnikateľskými subjektmi potvrdené, žalovaný označil deklarované obchody ako fiktívne. Správca dane síce spochybnil priebeh obchodov tvrdený sťažovateľom, avšak nijako nevysvetlil, ako tieto obchody mali prebehnúť. Svedčí to o vopred určenom negatívnom výsledku daňovej kontroly, pričom sťažovateľ je nezákonným postupom žalovaného šikanovaný v množstve prípadov. Správca dane nikde v rozhodnutí neuvádza, aký konkrétny doklad absentuje.

38. Ak žalovaný považoval dodávky za fiktívne, nemal podľa sťažovateľa aplikovať ustanovenie § 71 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z., ktoré predpokladá existenciu faktúry a nie fiktívnej faktúry.

39. Sťažovateľ tiež namietal, že správca dane zhromažďoval dôkazy vyše dvoch rokov, pričom sťažovateľovi poskytol čas na vyjadrenie k protokolu z daňovej kontroly len pätnásť dní.

40. Sťažovateľ poukázal na rozsudok SD EÚ vo veci Maks Pen EOOD č. C-18/13, podľa ktorého „smernica bráni tomu, aby si zdaniteľná osoba odpočítala DPH, ktorá je uvedená na faktúrach vystavených dodávateľom v prípade, ak sa ukáže, že hoci bolo dodanie uskutočnené, v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom, ani jeho subdodávateľom, najmä vzhľadom na skutočnosť, že títo nedisponovali potrebnými zamestnancami, hmotnými prostriedkami a aktívami, že náklady na poskytnutie plnenia neboli zaznamenané v ich účtovníctve a totožnosť osôb, ktoré podpísali niektoré dokumenty ako dodávateľia, sa ukázala ako nejasná, jedine pod dvojitou podmienkou, že táto skutočnosť predstavuje podvodné konanie a ak sa preukáže, že vzhľadom na objektívne skutočnosti predložené daňovými úradmi zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce právo na odpočet dane bolo súčasťou podvodu, pričom prislúcha vnútroštátnemu súdu túto skutočnosť overiť. V prípade, ak vnútroštátne súdy majú povinnosť alebo možnosť ex offio vzniesť právne dôvody založené

na záväznom pravidle vnútroštátneho práva, musia to robiť vo vzťahu k záväznému pravidlu práva Únie, akým je aj pravidlo, ktoré požaduje, aby vnútroštátne orgány a vnútroštátne súdy zamietli právo na odpočet DPH, ak sa vzhľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že sa toto právo nárokuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom. Týmto vnútroštátnym súdom prináleží pri posúdení podvodného alebo zneužívajúceho charakteru tohto nároku na odpočet dane vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel smernice 2006/112 s cieľom dosiahnuť ňou sledovaný výsledok, čo vyžaduje, aby urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané.“ Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že len vnútroštátny súd môže rozhodnúť o zamietnutí práva na odpočet DPH z dôvodov týkajúcich sa podvodného konania a len vnútroštátny súd môže rozhodnúť o tom, či došlo k zámernej účasti spoločnosti uplatňujúcej právo na odpočítanie dane na daňovom podvode. Prijatie takýchto záverov správcou dane v daňovom konaní bez vysporiadania sa s inými predloženými dôkazmi je prekročením kompetencií správcu dane.

41. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že s námietkami uvedenými žalobcom v kasačnej sťažnosti sa podrobne zaoberal už v napadnutom rozhodnutí, z ktorého je preukázané, že žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami daňového subjektu a preskúmal aj všetky skutkové a právne skutočnosti účastníkom konania v odvolaní neuplatnené. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za správny, vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci.

42. Sťažovateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a nesúhlasil s tvrdením, že žalovaný preskúmal prvostupňové rozhodnutie a celý spisový materiál v rozsahu požadovanom v odvolaní a vysporiadal sa so všetkými námietkami sťažovateľa a zároveň preskúmal aj všetky skutkové a právne skutočnosti účastníkom konania v odvolaní neuplatnené.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

44. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2013 vo výške 185 013,93 eura, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH z faktúr vystavených dodávateľmi P. Š., s.r.o. a TrueCom, s.r.o. z dôvodu porušenia § 49 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z.

45. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

46. Podľa ustanovenia § 3 ods. 2 daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určaniu a vyrubeniu dane.

47. Podľa ustanovenia § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

48. Podľa ustanovenia § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje
a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

49. Podľa ustanovenia § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

50. Podľa ustanovenia § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

51. Podľa ustanovenia § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

52. Podľa ustanovenia § 63 ods. 1 daňového poriadku rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

53. Podľa ustanovenia § 63 ods. 5 daňového poriadku rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

54. Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 písm. a) veta pred bodkočiarkou zákona č. 222/2004 Z.z. dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak.

55. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 vety prvej a druhej zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

56. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

57. Podľa ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

58. Podľa ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

59. Podľa ustanovenia § 71 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. na účely tohto zákona

a) faktúrou je každý doklad alebo oznámenie, ktoré je vyhotovené v listinnej forme alebo elektronickej forme podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho vyhotovenie faktúry,

b) elektronickej faktúrou je faktúra, ktorá obsahuje údaje podľa § 74 a je vydaná a prijatá v akomkoľvek elektronickej formáte; elektronickej faktúrou možno vydať len so súhlasom príjemcu tovaru alebo služby,

- c) vierohodnosťou pôvodu faktúry sa rozumie potvrdenie totožnosti dodávateľa tovaru alebo služby alebo osoby, ktorá v mene dodávateľa vyhotovila faktúru,
- d) neporušenosťou obsahu faktúry sa rozumie zachovanie obsahu faktúry,
- e) elektronickou výmenou údajov sa rozumie prenos údajov elektronickou formou z počítača do počítača s využitím schválenej normy štruktúry odkazu elektronickej výmeny.

60. Podľa ustanovenia § 69 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo v inom doklade o predaji daň, je povinná zaplatiť túto daň.

61. Nariadenie Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty v článku 1 bod 1 upravuje, že toto nariadenie stanovuje podmienky, za ktorých majú príslušné orgány členských štátov zodpovednosť za uplatňovanie zákonov o DPH, spolupracovať navzájom medzi sebou a s Komisiou, aby zabezpečili dodržiavanie uvedených zákonov. Na tento účel stanovuje pravidlá a postupy, ktoré umožnia príslušným orgánom členských štátov, aby spolupracovali a navzájom si vymieňali akékoľvek informácie, ktoré môžu pomôcť pri uskutočňovaní správneho výmeru DPH, kontrole riadneho uplatňovania DPH, najmä pri transakciách v rámci spoločenstva a boji proti podvodom súvisiacim s DPH. Konkrétne ustanovuje pravidlá a postupy, ktoré členským štátom umožňujú a vymieniť si uvedené informácie elektronickými prostriedkami.

62. Podľa článku 7 bod 1 Nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 na požiadanie žiadajúceho orgánu žiadaný orgán oznamuje informácie uvedené v článku 1, vrátane informácií týkajúcich sa jednotlivu prípadu alebo prípadov. Podľa bodu 2 tohto článku na účely oznamovania informácií uvedeného v odseku 1 žiadaný orgán zabezpečí vyhľadávanie akýchkoľvek administratívnych vyšetrovaní potrebných na získanie takýchto informácií.

63. Pokiaľ mal sťažovateľ za to, že podmienky na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. splnil, najvyšší súd uvádza, že splnenie podmienok nie je viazané výlučne na ich formálne preukázanie, ale podstatné je, aby formálne deklarované úkony mali svoj reálny a preukázateľný základ. Nárok na odpočet je viazaný na bezpodmienečné splnenie zákonných podmienok uvedených v citovaných právnych normách, pričom ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Vo vzťahu k namietanému prenosu dôkazného bremena na žalobcu najvyšší súd uvádza, že zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužitelnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar, príp. služba reálne dodaná (§ 8, § 9 zákona č. 222/2004 Z.z.), a to práve osobou ako platiteľom DPH uvedenou na faktúre, ktorá si zároveň voči odberateľovi uplatňuje DPH.

64. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

65. Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov,

ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane. Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (§ 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

66. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 21.06.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou 2006/112 (pozri najmä rozsudky Halifax zo 7. decembra 2010, R, C-285/09, bod 36, ako aj z 27. októbra 2011 Tanoarch, C-504/10, bod 50). V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovoľávať noriem práva Únie (pozri najmä rozsudok z 3. marca 2005, Fini H, C-32/03, Zb.s.I-1599, bod 32; Halifax a i., ako aj Kittel a Recolta Recycling, bod 54). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne okolnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne (pozri v tomto zmysle rozsudky Fini H, body 33 a 34; Kittel a Recolta Recycling, ako aj z 29. marca 2012, Véleclair, C-414/10, bod 32).

67. Taktiež Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (rozsudky vo veciach napr. Teleos plc. a spol. C-409/04, Vlaamse Oliemaatschappij NV C-499/10). Určenie opatrení, ktoré možno v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností toho ktorého prípadu vo veci samej (rozsudok ESD v spojených veciach Mahagében kft, a Pétér Dávid č. C-80/11 a C-142/11).

68. Pre možnosť uplatnenia si odpočtu dane z pridanej hodnoty zo zdaniteľných plnení nie je podstatné len ich reálne uskutočnenie a daňový doklad od dodávateľa, resp. dodávateľov, ale aj skutočnosť aby k uskutočneniu dodávky tovaru a služieb aj skutočne došlo od dodávateľov, ktorí sú ako dodávatelia uvedení na daňových dokladoch (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/2/2013).

69. Najvyšší súd konštatuje, že samotným predložením faktúry a účtovných dokladov ešte nie je vyčerpané dôkazné bremeno daňového subjektu, keďže faktúra a účtovné doklady predstavujú len formálne doklady o vykonaní predmetného obchodu, pričom nepreukazujú jeho skutočnú realizáciu. V prejednávanej veci bolo pritom vykonaným dokazovaním preukázateľne spochybnené, že obchodné transakcie skutočne prebehli spôsobom deklarovaným v predložených faktúrach. Všetky zhromaždené informácie podporujú záver prijatý daňovými orgánmi, že deklarovaný dodávateľ sťažovateľa - spoločnosť TrueCom, s.r.o. nevystupuje v predmetných obchodných transakciách ako príjemca tovaru, preto nikdy nebola vlastníkom tovaru a tovar preto nemohla dodať sťažovateľovi. Tieto závery vyplývajúce z rozsiahleho dokazovania sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti nespochybnil žiadnymi relevantnými dôkazmi, či tvrdeniami. Rovnako sťažovateľ nijako nepreukázal uskutočnenie deklarovaného nákupu tovaru od spoločnosti P. Š., s.r.o., ktorá zanikla zlúčením so spoločnosťou SLOVRESPO, s.r.o. (ktorej konateľ uviedol, že ju nepozná) a žiadne doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného obchodu, okrem vystavených dodávateľských faktúr, neboli v daňovom konaní predložené.

70. Z preskúmaného rozhodnutia žalovaného pritom vyplýva, ktoré všetky dôkazy boli v konaní získané, ako ich správny orgán vzájomne vyhodnotil a k akým skutkovým záverom a z nich vyplývajúcim právnym záverom dospel. Podľa názoru najvyššieho súdu preto rozhodnutie žalovaného spĺňa zákonné požiadavky v zmysle § 63 ods. 1 a 5 daňového poriadku. Najvyšší súd nezistil žiadnu nelogickú či nezákonnú úvahu žalovaného, ktorú žalovaný vyvodzoval z informácií zhromaždených v priebehu daňovej kontroly a ktoré tvorili skutkový základ pre skutkové a právne závery žalovaného. V

tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje najmä na skutočnosti a závery uvádzané v bodoch 8., 11., 15. až 18. tohto rozsudku.

71. Pokiaľ sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namieta, že odpovede z medzinárodnej výmeny informácií nie je možné považovať za konkrétny dôkaz, najvyšší súd nevidí v tomto tvrdení žiaden zákonný základ a preto s ním nemôže súhlasiť. Z ustanovenia § 24 ods. 4 daňového poriadku jasne vyplýva, že dôkazom môže byť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Nakoľko medzinárodná výmena informácií v predmetnej veci bola správcom dane realizovaná v zmysle Nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty, informácie získané týmto postupom správcu dane neboli získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Použitím informácií poskytnutých v rámci spolupráce s poľskými daňovými orgánmi správca dane naplnil literu § 24 ods. 4 daňového poriadku.

72. Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež uvádza, že nie je dôvodná námietka sťažovateľa, že správca dane mu neumožnil do procesu získavania informácií formou medzinárodnej výmeny nijako zasiahnuť. Sťažovateľ ničím neodôvodnil, že by správca dane postupoval v rozpore s uvedeným nariadením, či daňovým poriadkom. Najvyšší súd tiež poukazuje na konštatovanie sťažovateľa, že správca dane mu získané informácie oznámil. Z uvedeného je zrejmé, že správca dane postupoval v konaní v zmysle § 3 ods. 2 daňového poriadku v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom, pričom bolo právom sťažovateľa sa k získaným informáciám vyjadriť a v prípade, ak to považoval za potrebné, navrhnúť alebo predložiť dôkazy.

73. Sťažovateľ namieta, že len vnútroštátny súd môže rozhodnúť o zamietnutí práva na odpočet DPH z dôvodov týkajúcich sa podvodného konania a prijatie takýchto záverov správcom dane v daňovom konaní je prekročením jeho kompetencií. Uvedená argumentácia nemá oporu v zákone a tiež ani nevyplýva z rozsudku SD EÚ vo veci Maks Pen EOOD č. C-18/13, na ktorý sťažovateľ poukázal. Časť odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora, ktorú sťažovateľ citoval (ak vnútroštátne súdy majú povinnosť alebo možnosť ex offiо vziest' právne dôvody založené na záväznom pravidle vnútroštátneho práva, musia to robiť vo vzťahu k záväznému pravidlu práva Únie, akým je aj pravidlo, ktoré požaduje, aby vnútroštátne orgány a vnútroštátne súdy zamietli právo na odpočet DPH, ak sa vzhľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že sa toto právo nárokuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom. Týmto vnútroštátnym súdom prináleží pri posúdení podvodného alebo zneužívajúceho charakteru tohto nároku na odpočet dane vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel smernice 2006/112 s cieľom dosiahnuť ňou sledovaný výsledok, čo vyžaduje, aby urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané.), bola odpoveďou súdu na položenú prejudiciálnu otázku administratívneho súdu v Sofii, či z povinnosti súdu zamietnuť právo na odpočítanie dane v prípade daňového podvodu vyplýva aj povinnosť vnútroštátneho súdu konštatovať existenciu daňového podvodu tým, že preskúma nové skutočnosti po prvý raz predložené súdu. Podľa názoru najvyššieho súdu odpoveď súdneho dvora bola poukazaním na „povinnosť vnútroštátnych súdov“ koncipovaná vo vzťahu k položenej otázke, ktorú administratívny súd v Sofii položil práve s ohľadom na to, či vnútroštátnemu súdu prislúcha určitá povinnosť. Z uvedeného rozsudku však nepochybne vyplývajú závery (a to konkrétne aj zo state, ktorú citoval sťažovateľ), že ak sa preukáže, že sa právo na odpočet DPH nárokuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom, je záväzkom tak vnútroštátnych orgánov ako aj vnútroštátnych súdov, aby zamietli právo na odpočet DPH. V uvedenom rozsudku Súdny dvor s odkazom na rozsudok zo 6. decembra 2012, Bonik, C-285/11 výslovne uviedol: „Je však potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou 2006/112. Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva Únie. Prináleží teda vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočítanie, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom.“

74. K námietke sťažovateľa, že ak žalovaný považoval dodávky za fiktívne, nemal aplikovať ustanovenie § 71 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z., ktoré predpokladá existenciu faktúry a nie fiktívnej faktúry, najvyšší súd uvádza, že ods. 6 už bol zákonom č. 246/2012 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2013 z § 71 vypustený. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia žalovaného, ten odkázal na ustanovenie § 69 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z., podľa ktorého každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo v inom doklade o predaji daň, je povinná zaplatiť túto daň. K námietke sťažovateľa je potrebné uviesť, že sťažovateľ zamieňa pojmy fiktívny obchod a fiktívna faktúra. V daňovom konaní žalovaný nepopieral existenciu predložených faktúr ani neprijal záver, že išlo o fiktívne faktúry, ale dospel k záveru, že obchod sa neuskutočnil spôsobom deklarovaným na predložených faktúrach. Zákonodarca pritom výslovne ustanovuje povinnosť daň uvedenú na faktúre zaplatiť.

75. Sťažovateľ tiež poukazoval na krátkosť času na vyjadrenie k protokolu s odôvodnením, že správca dane zhromažďoval dôkazy vyše dvoch rokov a sťažovateľ mal čas na vyjadrenie len pätnásť dní. K tomu najvyšší súd uvádza, že daňová kontrola neprebíhala bez vedomosti sťažovateľa, ten mal po celú dobu jej trvania možnosť aktívne sa zúčastňovať na jej výkone prostredníctvom realizácie práv mu náležiacich podľa daňového poriadku, a preto výsledky daňovej kontroly nemôžu byť pre sťažovateľa absolútne nówum, a to aj s poukazom na skutočnosť, že daňová kontrola sa týkala vlastnej činnosti sťažovateľa a ním deklarovaných obchodov, ktoré mu musia byť známe a už v priebehu výkonu kontroly mal sťažovateľ faktickú možnosť pripraviť sa na účinnú obranu (ktorú mohol taktiež realizovať aj v priebehu daňovej kontroly).

76. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, v zmysle námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú preto kasačný súd podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

77. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko v tomto konaní nemal úspech (§ 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a u žalovaného nezistil existenciu zákonného dôvodu na ich priznanie (§ 168 Správneho súdneho poriadku).

78. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.